Написав Світлана Касянчик
Неділя, 09 жовтня 2016, 00:33

Нависнув світ Спітакською* плитою.
Здається мить - і виб'є душу з тіла.
Як важко залишатися собою,
Де править Суєта, де торжествує Сила,

Де справедливість змішана з злорадством,
На пробу мудрість віддає блюзнірством,
Баталії одвічні поміж братством,
І нудить від причастя лицемірством.

Як хочеться не бачити й не чути.
Чужі і власні вади проклинаю.
Маленьке "Я" всім світом каламутить.
Тримай мене, о Господи, благаю.

Не допусти у праведному гніві
Юрбою стати. Збережи від краху
На торжищі, що зветься Справедливість,
Злочинцю вимагати плату - плаху.

Введи мене, де мудрість милосердна,
Де пошук правди, миру й розуміння,
Де кожен вчинок - то любові зерна.
Щоб не змовкала звістка про спасіння...

*Спітак - місто у Вірменії, де під час землетрусу під обломками будинкових плит загинуло біля 25-ти тисяч людей.

1993